

I es va sentir tossir en aquell auditori ple de metges...

Un relat de: [llamp!](#)

La tos, com a protesta impia i anòmala,
com a tos d'afectat per addicció al tabaquisme,
va aparèixer en un dels assistents, imberbe,
que va interrompre l'hegemònic silenci.

La tos, com a reacció al·lèrgica a les plantes,
va augurar un viatge trafegós i accidentat
en la inauguració del congrés de metges
davant l'estupefacció d'un vademècum qualsevol.

La tos, com a manifestació rebel i amb neguit,
repel·lia tota acceptació d'una minoria
suposadament conservadora i altiva,
rere la imatge d'incorruptible bastió de l'absolutisme.

La tos, com a malaltia susceptible d'eradicar-se
rondava, deslligada de qualsevol patró,
pels averanys d'una atmosfera immaculada,
i un aire pletòric amb reminiscències naftalèniques.

La tos, com a terrorista del benestar social,
va causar una explosió d'estranyesa
i malestar puntual, però no sobtat
davant els patrons tallats d'igual mida.

La tos, com a oscaritzada actriu secundària
va envair de dubtes els assistents,
i va causar una impressió de malastrugança
en el sentir d'aquell ramat de xais.

La tos, com a transgressora del silenci imperant
va tallar el discurs de la sàvia promesa,
i va significar-se trencadora de manera unànime
davant la perplexitat d'alguns bocamolls.

La tos, com a lapsus lingual del sistema
va intercedir, sense preguntar, en l'acte
de l'acte actual i notori, per igualir festes,
fer salpar àncores, i fer volar coloms.

La tos, com a tallant del vent
va escombrar qualsevol dubte al voltant de la certesa,
incerta veritat que sucumbeix a la desraó,
i, no obstant, raona tot acudit a mig explicar.

La tos, com a element erràtic i pervers
aixecà el tedi dels presents, per recordar passats,
en els que tossir, a deshora, era una crueltat,
si no n'era justificat el motiu per causa major.

La tos, com a caòtica disrupció del sistema
va aparèixer, sense ser cridada, a cridar per ella mateixa
l'angúnia i la pena arrossegada durant anys i panys
per denunciar i manifestar-se impura i sediciosa.

La tos, com a injúria perenne, com a càstig diví
va fer perjuri de la noble causa de la medicina,
en favor d'un espectacle tossut i tossidor,

per fer-se un lloc en l'escenari i en l'ambient.

La tos, com a punta de llança d'allò trencador,
va irrompre amb força i varietat de tossiments,
per delectar el públic assistent amb altisonància,
desregulació, irreverència i mala educació.

La tos, el tossut i els tossidors vam prendre el relleu
a l'unicitat, hegemònica veritat i integritat anhelada,
per manifestar-nos, amb estultícia o no,
contra l'imperi de la raó i els seus sequaços.

La tos, el tossut i els tossidors vam dir prou,
ja n'hi ha prou d'aparences idiotitzades
i de semblants pretesament propers,
per crear aquesta quieta incertesa de no saber.

La tos, el tossut i els tossidors vam tallar amb tot,
per deixar de seguir tothom, i per seguir-ne algun.
Per extralimitar-nos en la demanda de justícia social,
i per fer un cop d'autoritat sobre el dret.

La tos, el tossut i els tossidors ho certifiquem,
amb tota varietat de tossirs, aguts o greus,
continuats, esporàdics, intermitents o disruptors,
i ens afirmem actors d'aquest teatre impol-lut.